

Jó hülyének lenni?

Egy grazi felolvasóestről jöttem haza vonattal. A lány szemben ült, és nem is tudom, miképp elegyedtünk szóba. Talán én kezdtem. Megkérdeztem, miért sír. Vagy ő kezdett el rögtön mesélni? Nem tudom már. Nem az a fajta lány volt, aki amúgy, ha éppen nem sír, érdekelt volna, nagyon is tipikus lány volt. Tépett haj kissé lenőtt melírcsíkokkal, túl vékonyra szedett szemöldök, kockás kabátka. Jó kis modell, emlékeztem rá tavaly télről, a kiárusításról. Fel is próbáltam akkor, de úgy éreztem, a nagy, fodrosan körbefutó gallér valami alattomos módon tömzsivé tesz. A lányt is tömzsivé tette, de őt ez látszólag nem zavarta. Ma még egy falatot nem ettem, mondta, pedig láthatod, szeretek enni... Láttam. Nem volt kimondottan kövér, inkább olyan husi, de cukin husi. Tizenhét évesen cuki. Pattanásosan, vastag sminkesen cuki.

Elég silány sminkcuccokat használt, biztosan valamelyik tinibutikban vette őket, gondoltam, és a saját sminkarzenálom rémlett fel, a méregdrága szarok, amikkel tele a táskám. Tudom, hogy nem is ismersz, nem kéne rád öntenem az egészséget, de fogalmam sincs, mit kellene csinálnom, kezdte. Ömlött belőle a szó. Megtudtam, hogy a családja a bedőlt lakáshitelük elől futva került egy Graztól negyven kilométerre lévő kis faluba másfél évvel azelőtt. Otthon el kellett adniuk a házukat, a maradékból bérelnek egyet, és a családfő szerencsére jó munkát talált kint, hentesként könnyű, szépen megélnék mind a négyen a semmi közepén. Megtudtam, hogy a közeli, kicsivel nagyobb faluba, ahol az apa dolgozik, a lány és a húga pedig

német leckéket vesz, csak kocsival lehet eljutni, egy erdőcskén keresztül. És hogy a lány Magyarországon gimnáziumba járt, ám a szülők szerint inkább egy osztrák falusi férjre lenne szüksége, aki eltartja, és kellőképpen kordában tudja tartani. Megtudtam azt is, hogy bulizni még sosem volt, és hogy a nagyobb kiruccanásokra a mamája is elkíséri.

Hány éves a mamád, kérdeztem, megakasztva ezt a végtelennek tűnő, sivár monológot. Harmincnégy, felelte a lány. Tizenhat volt, amikor születtem. Atyaég, gondoltam, én is éppen harmincnégy éves vagyok. Én is éppen harmincnégy éves vagyok, csúszott ki a számon. A lány elképedve nézett rám. Annyira sokkoló volt ez az egész, hogy inkább megint az arcát néztem, hogy milyen csinos kis arcocskája lehetne, ha rendesen sminkelné magát. Tényleg, hogyhogy egyedül utazol, kérdeztem. Hová mész egyáltalán? Kis csönd, majd egyszerre büszkén és szorongva kibökte, hogy megszökött. A határnál találkozom a barátommal. Megígérte, hogy odajön. Ő Veszprémben lakik, albérletben, oda fogok költözni. Már talált nekem munkát. Hallgattam, és hirtelen eszembe jutott, milyen voltam aznap, amikor először úgy igazán kifestettem magam. Hogyan álldogáltam, épp ennyi idősen, az anyámtól elcsent ragacssal a fejemen, egy külvárosi buszmegállóban. És az is, hogyan kerültem oda, arra a negyedik randevúra.

Te teljesen hülye vagy, mondta a barátnőm. Miért, kérdeztem vissza, ez a fiú egészen helyesnek tűnik. Ja, helyes, húzta a száját. Mint múltkor az a borjú. Ezekre az apróhirdetésekre csak balfaszok válaszolnak. Ránéztem ferdén. Irigykedsz, hogy ennyi levelet kapok, mi? Nézd csak meg ezt! Ez a fiú helyes lesz, érzem. A barátnőm kikapta a kezemből a borítékot. Nagyon nevetni kezdett. Most meg ez az új jelszavad? Magyar Tejipari
61 Vállalat? Szellemes. Biztosan azt hiszi, hatalmas csöcseid

vannak. Sértetlen vonogattam a vállam. Szerintem tők jó jel-
szó. Persze utólag már én is rájöttem, hogy ciki, nem frappáns
egyáltalán, de nem akartam bevallani, főleg nem Hajninak.
Nagyjából mindegy, mi az álneved, mondtam. A múltkori,
tudod, a Ttotidrof Kelél se jött be, pedig az igazán szimbolikus,
meg mély, meg minden. Fordított lélek, megfordítva, érted?
Hajni vágott egy pofát, de nem tudott megakasztani. És mégis
csak az a metálos Újpest-drukker jelentkezett, emlékszel? De
persze azt a hirdetést nem is itt adtam fel, hanem az Expressben.
A Magyar Narancsot viszont inkább az olyan normálisak olvas-
sák, mint mi. Persze bárhol lehetnek állatok, folytattam, és még
nem tudom, hogyan szűrjem ki őket, de már finomítottam a tech-
nikán. Most nem lelkiztem a szövegben, nem írtam Nietzschét
meg a depit meg a többi ilyet, csak annyit, hogy keresek valakit,
aki szintén a xilités túrórudit szereti. Ez olyan alter, nem?

A barátnőm kitepte a levelet a kezemből, és elolvasta:
„Tisztelt Magyar Tejipari Vállalat! Ha félted a fogadat, egyél
xilitest! De ha jót akarsz enni, csak a pöttyös lehet az igazi! Úgy
látom, téged is megtévesztett az állandó fejlődést dicsőítő piac-
gazdaság. Ne hagyj magad! Éljen a hagyományos mosópor
és a hagyományos (pöttyös) Túró Rudi! Sajnos, a napokban
láttam, hogy a kedvenc hagyományos samponom, a WU2 is
megújult. Pedig a régire az is rá volt írva, hogyan kell hajat
mosni (egy keveset a benedvesített hajra teszünk, bedörzsöl-
jük, leöblítjük, majd újra, végül ecet nélkül alaposan leöblít-
jük). És az a flakon! Vissza a hetvenes évekbe, a születésünk-
höz! Én amúgy nagy hagyománytiszelő és túrórudi-szakértő
vagyok. Azt, remélem, tudod, hogy, akárcsak a jó bornál,
a túrórudinál sem mindegy, hogy milyen hőmérsékleten
fogyasztják. Az igazi sajt készítő országokban az ingyencék
számára határidőre készítik a sajtokat, mert egy nappal előbb

vagy később már nem ugyanolyan ízűek. A túrórudinál sem mindegy, hány napos. Egy profi túrórudista még azt is megtudja mondani, mit evett a tehén, aminek a tejéből készítették. Te hozod a xilitest, én a pöttyöset, aztán párba? Segédeid helyett jobb lenne, ha te magad jelentkeznél személyesen. T.”

A barátnóm kelletlenül beismerte, hogy a levél tényleg aranyos, rövid és legalább olyan alter, mint amilyenre vágytam. De azért hozzátette: akik ilyen cukik, biztosan bűn rondák. Rámordultam, hogy egy nagy faszt, én sem vagyok ronda, és cuki apróhirdetéseket adok fel. Egy ilyen, mint én, pasiban, éppen megfelelne. Aztán pár percig azt tippelgettük, Tibor hány éves lehet. Én tizenkilencre tippeltem. Aztán kiderült, hogy kerek harminc. Vagy százkilencven centi magas, lobogtam este a telefonban. És gyönyörű, mélybarna szeme van. Félhosszú haja. De most jön a lényeg: ő már nem a szüleinél lakik. És van egy kutyája, Borzi. A Kispál miatt. Hát nem édes?

A barátnóm kiábrándítóan földhözragadt volt, csak annyit kérdezett, mi a lovagom foglalkozása. Mérnök! Kiáltottam. Egy mérnök! Ebbe az egy szóba sikerült annyi áhítatot sűrítennem, mintha egyenesen egy szentről beszélnék. Egy mérnökkel randiztam! Sosem láttam még igazi élő mérnököt (a nagyapámon kívül, de ő nem számít), ám az biztos, hogy nem ilyennek képzeltem őket. Ő amolyan altermérnök, lendültem bele egyre jobban. Fizetése azért van. Meg is akart hívni, de nem engedtem. Nem akartam, hogy azt higgye, megvehet, vagy hogy utána kötelezően csókolózni kelljen. Nem is csókolóztatok? Barátnóm hangjában egyszerre volt csalódottság és káröröm. Dehogynem, vágtam rá. Illetve egy kicsit, helyesbítettem. Szóval csak egy szájra puszi volt. De találkozunk holnap suli után, a parkban. De nem a suliközeli dzsumbujban, hanem

81 Újpest-központnál. Nem szabad, hogy gyanút fogjon. Kicsit

idősebbnek mondtam magam ugyanis, hogy már érettségiztem meg minden, remélem, nem áruolom el magam. Totál belezúgtam. Képzeld csak el, én és a mérnök! Ez már valami!

Nem fogsz fázni, néztem fel útitársamra, hideg van ehhez a kis semmiséghez rajtad. Megérintettem szoknyájának vékony fodrát, már ettől fáztam. A barátom kocsjában majd jó meleg lesz, nevetett fel, és ennek a ruhának örülni fog, ebben voltam, amikor megismerkedtünk! Ujjaimban még éreztem a poliésztert, szinte vibrált. És ismét megmozdult bennem az a csaknem húsz évvel ezelőtti lány. Kinéztem az ablakon, egy pulóver mintája, és újra átéltem a lelkesedést, amellyel arra a randevúra készültem a mérnökkel. Már napokkal a találkozó előtt csak az járt a fejemben, mit is vegyek fel. Nem volt túl sok ruhám akkoriban, a suliba megfelelt a farmer-kockásing páros, vagy a szürke kötényruhám kis blúzocskával, bulizni pedig mindig fekete szoknyában és sötét garbóban jártam, békejellel a nyakamban. De ezt a szerkót most nem viselhettem, nagyon gyógy, egy gimis kiscsaj ruhája, nem méltó a mérnökhöz. A lányokkal minden szünetben megvitattuk a témát, egyikük azt tanácsolta, kérjem kölcsön anyám valamelyik komolyabb darabját, a másik szerint be kellett volna újítanom egy szuperminit és egy szűk felsőt, de egyik út sem tűnt járhatónak, mivel az ilyesféle darabokhoz nem lett volna megfelelő cipőm. Új ruhában egyébként sem akartam megjelenni, mert ki tudja, hogy érzem benne magam, és azt sem szerettem volna, ha a fiú azt hiszi, netán miatta öltöztet ki, még elbízza magát, amilyen öntelt, nőcsábász típusnak tűnik. Épp olyanak, aki a hozzám hasonló kis mókuskákat játszva el tudja csábítani. Jólesett erre gondolnom, mert végre megtetszem egy nagypályásnak! Egy olyanak, aki népszerű, aki választ, és aki direkt engem választ, nem a megszokottak közül valakit, mondjuk a kis, szőke Anitát vagy a sápkóros

Katit, rosszul voltam, ha csak rájuk gondoltam is. Nekem nem tetszettek, tényleg nem, nem tartottam még csak kicsit sem izgalmasnak őket.

Ruhásszekrénykipakolva egyszer, kétszer, tízszer. Ez sem jó, az sem jó. Egyetlen nyári ruhámat találtam megfelelőnek, bár benne jártunk a decemberben. Karcsúsított, ha mozdulok, repül velem, csinos, vidám, de nem túl színes, hippis és egyedi. Másnap ebben loholtam, késésben, az Oktogon felé. Szerencse, hogy futni kellett, mert reszkettem a hidegtől; a kis ruci felett csak a télikabátom volt ugyanis, semmilyen pulcsi vagy kardigán nem passzolt a lágyan omló, nyáron igazán látványos, földig érő darabhoz. És ő ott ült az egyik padon. Azt a mosolyt sosem felejttem el. Sem azt a hirtelen lángot, ami engem is ellepett, sem az utána még öt percig tartó remegést. A délután egyébként – este kilencre kellett hazaérnem – katasztrófálisan sikerült. Végigbeszéltük az aktuális Narancs számot, végig az új klipeket az MTV-n, hogy nem igaz, milyen tetű zenéket képesek egyesek hallgatni. Aztán ő megkérdezte, mégis, most komolyan, hány éves vagyok. Kiböktem az igazságot. Beharapta az ajkát, pár percig némán baktattunk egymás mellett. Ne cigizz, szólt rám, amikor megint rá akartam gyújtani. És hogy nem szóltak a szüleim, vegyek fel valami normális ruhát, az isten szerelmére, mínuszok vannak, ő nem bírja nézni, ahogy vacogok, a végén még felfázom. Valóban vacogtam. Na, figyelj, vette le a kabátját, és húzta le a pulóverét, ezt vedd fel. Akkor már mindegy volt. Tök hülyén állt rajtam a pulcsi, tök hülyén éreztem magam, a meleg viszont jólesett. Nem is adtam vissza neki. A kályhameleg gypajút előbb agyonviseltem, majd őriztettem – több mint tíz éven át. Végül babaruha lett belőle, mert összement a mosásban, aztán szétették a molyok, ki kellett dobnom.

Másnap fél órát sétálgattunk a parkban, egy hét múlva délutáni moziba mentünk. Amikor negyedjére találkoztunk, már beállt a masszív, hideg tél. Úgy éreztem, már igazán és fokozhatatlanul szerelmes vagyok. És aznap Tibor meg is csókolt, a buszmegállóban. Az a csók. Úgy éreztem, minden benne van. A jelen boldogsága és a jövő ígérete. Várakozóan néztem rá. Tudod, kezdett bele, talán érezve, hogy most valami jelentőset kell mondania, még olyan fiatal vagy, és olyan helyes kis pofid van. De köztünk ez reménytelen. Ne haragudj, nem akarlak bántani. Talán öt-hat év múlva kéne találkozoznunk. Nem kaptam levegőt. A hideg, amit addig nem is érzékeltem, hirtelen gyötörni kezdett, remegtem, azt hittem, elájulok. A fenéket, nyögtem ki végül. Ha elvinnél feleségül, vagy ha megszöktetnél, vagy mit tudom én... Tényleg, szöktess meg, néztem fel rá. Nevetni kezdett. Jó hülyének lenni, kérdezte játékosan, megsimogatva az arcom. Lehajtottam a fejem. Nem, mondtam. Nem jó. És sírni kezdtem.

Egy hétig sírtam. Aztán valahogy elmúlt. Pár éve viszont kaptam tőle egy levelet. Találkozót kért. Találkoztunk, természetesen. Már nem volt benne semmi az egykori fiúból. Hülye haja volt, hülyén viselkedett, hülyén nevetett, egyszóval egy nagy hülye volt, hülyébbnek tűnt, mint én voltam annak idején, naivabbnak, olyan nagyon mérnökösnek, kiszámíthatónak. A hülye fiú olyanokat mondott, hogy milyen szép lettem, hogy mindig megnéz a tévében, hogy az egykori lányból nem lehetett volna sejteni, hogy ez a mai nő lesz belőle. És hogy talán ha, mit szólnék. Semmit nem éreztem, csak szomorúságot.

Sajnáltam azt a lányt, aki rossz sminkben álldogált a fagyban. Olyan elbiggyedve, mint ez a lányka itt most, szemben velem. Még így is kedvesen nézett ki. Láttam magam előtt, ahogy a barátnőjével cserélgetik a túl csillogós

szájfényeket, hegyezik a könnyen szétkenődő szemceruzát. Csupa fekete a szemzugokban, a szemhéjakon szemcsés, fél kilónyi tusvonal.

Szerinted mit csináljak? Nézett rám a lány. Hát, csak annyit tudok tanácsolni, kezdtem bele óvatosan, hogy, ha lehet, ne legyél hülye... Egyáltalán nem olyan jó hülyének lenni. Most hülyéskedsz, kérdezett vissza. Úgy értem, ne csinálj semmi hülyeséget, hadartam. A szüleid meg minden. Szerinted nem fognak kerestetni? Nem fognak beleőrülni ebbe az egészbe? Szigorúan néztem rá, de közben olyan irigységet éreztem, hogy összeszorult a gyomrom. Ez a lány, ez a kövérkés, aki feleolyan csinos, mint én voltam ennyi idősen, most szökik, és várják, és tervei vannak. Ő pedig csak mesélt tovább, hogy a szülei azt sem tudják, hogy a veszprémi sráccal már többször lefeküdtek, az apja is csak ordított tegnap, hogy ez a csávó csak megdug, aztán kidob, de nem mondhatta neki, hogy már többször is, és még mindig együtt, és... Alig tudtam figyelni a feltörő gyűlölettől. Egyre jobban utáltam a lányt ragyástul, mindenestül, és arra gondoltam, Tibor még csak le sem akart fektetni.

Tényleg, lásd be, hogy így nem lehet – mondtam neki tagoltan. Hívd fel az apádat, kérj bocsánatot, hívd ide a határra, és menj vele haza. Meglátod, minden jobb lesz, a fiútól sem fog eltiltani. Fél óra gyözködés, semmi, a lány csökönyösen hallgatott, majd megint sírt. Ez ment egészen a határig. A vonat megállt, egyszerre vettük észre a fiút, egyből megéreztem, hogy csak ő lehet az. Huszonöt felett járhatott, nagyon jóképű volt, rohant a vagonunk felé. De nemcsak ő volt ott, hanem az apa is. Ki tudja, hogyan ért ide ilyen hamar, és egyáltalán, honnan tudta, hogy ide kell jönnie – beszaladt az idillbe. Amíg a csatla-
12| kozásra vártam, láttam a veszekedést, aztán láttam, hogy végül

együtt szállnak be a kocsiba. Elindultak visszafelé. A tehenek felé, a négycsaládos falu felé, a „jó osztrák férjet keresek neked” felé. Nézttem őket. Nem vagyok gonosz, győzködtem magam, lehetetlen helyzet lett volna, ha megszökik a fiúval. Teljes képtelenség. De tényleg.